

чели нѣщо, щомъ му паднатъ пари, той ги пилѣе налѣво — надѣсно, да разбератъ всички, че разполага съ пари. Такавъ човѣкъ обикновено е разточителенъ. Който е придобилъ паритъ си съ трудъ, съ работа, той знае цената имъ и никога не ги пилѣе.

Разправятъ интересенъ анекдотъ изъ живота на Хаджи Калчо отъ Пловдивъ. Дошълъ при него единъ господинъ да иска подъ лихва двеста турски лири съ опредѣленъ срокъ. Хаджи Калчо му далъ двеста лири на заемъ, но като практиченъ човѣкъ, тръгналъ следъ своя длъжникъ, да види, какво ще прави съ тия пари. Като взелъ паритъ, господинътъ тръгналъ изъ града, отъ дюкянъ въ дюкянъ да си купува нѣкои нѣща. Като видѣлъ това, Хаджи Калчо го достигналъ и му казалъ: Господине, направилъ съмъ една грѣшка въ смѣтката си. — Каква? — Дайте остатъка отъ паритъ, които още не сте изхарчили, и елате съ мене въ кантората, тамъ ще ви обясня, каква е погрѣшката ми.

Казвамъ: който взима пари на заемъ и ги разпилява, той не мисли да ги връща. Това е вѣрно и по отношение на вашия животъ. Докато сте млади, докато имате всичко въ изобилие, вие харчите безразборно, пилѣете силитъ си налѣво-надѣсно; като дойде старостъта, като дойдатъ години на обediaване, вие тръгвате да търсите този-онзи лѣкарь, дано нѣкой отъ тѣхъ ви даде нѣщо на заемъ. Стариятъ казва: Да има кой да ми заеме отъ своята младостъ! Не, пари на заемъ не се даватъ. И младостъ на заемъ не се дава. Стариятъ постоянно се оплаква и казва: Е, синко, краката ми не държатъ вече, не мога да се движа. — Нали и ти бѣше младъ? Защо не запази младостъта си? Като си остарялъ вече, ще вървишъ по пѣтя си. На стария пари на заемъ не се даватъ. Стариятъ човѣкъ е трѣбвало на младини да мисли, сега вече е късно. Днесъ може да му се говори само върху закона за подмладяването.

Сега, и на васъ казвамъ: всички, които сж тръгнали въ Божествения пѣтъ, трѣбва да пазятъ своята младостъ. — Какъ? — Има известни правила, които трѣбва да се пазятъ. Не се ли пазятъ тия правила, човѣкъ губи младостъта и силата на своя организъмъ. Често хората пазятъ ненужнитъ нѣща за живота, а нужнитъ, т. е. тия, които ще ги ползуватъ за цѣлъ животъ, не пазятъ. Сжщото се забелязва и въ страданията на хората. Има страдания ненужни, на които хората сами се натъкватъ; обаче, има страдания нужни, необходими, отъ които хората учатъ, повдигатъ се